

РЕШЕНИЕ

№ 6708

гр. София, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5335** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 83, ал. 6 от Закона за оръжията, боеприпасите, взривните вещества и пиротехническите изделия (ЗОБВВПИ) във вр. с чл. 145– 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Г. Л. срещу Отказ относно издаване на разрешение за дейности с ОБВВПИ с рег. № 225р-11392/25.03.2022 г. на Началник на Първо районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /01 РУ- СДВР/. Жалбоподателят пресъздава ситуации, в които във връзка с работата му на главен сондажен инженер бил поставен в опасност от нападатели, тъй като работили със скъпа техника, но с няколко гърмежа във въздуха успявал да ги уплаши. Заявява, че никога не е стрелял и нямало да го направи по човек, а че използвал оръжието само за защита, за „сплашване и прогонване на крадци на метали и скъпи апарати и зловредители“. Моли съда да преразгледа отказа, с оглед продължаване на разрешението му.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован поддържа жабата си и моли съда да я уважи. Твърди, че оръжието му е нужно, тъй като се занимава със сондиране и „идват много айдуци“. Сочил, че имал карабина и хладно оръжие. Претендира отмяна на отказа на органа и да му се върне оръжието.

Ответникът, Началник на 01 РУ- СДВР, в съдебно заседание чрез процесуален представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. В съдебно заседание представя писмени бележки, в които претендира и юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура в съдебно заседание счита, че акта като законосъобразен следва да бъде потвърден, а жалбата да бъде оставена без уважение, аргументирайки се в тази насока.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.- ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 01.12.2021 г. В. Г. Л. подал искане/заявление в 01 РУ- СДВР с вх. №132100-2623/2021 г., ведно с приложени документи, за издаване на разрешение за продължаване на срока на късо огнестрелно оръжие /л.18/.

На 15.12.2021 г. е изготвена Докладна записка №225р-44735/14.12.2021 г., видно от която от извършените проверки в масивите на МВР е установено, че лицето няма съдебни регистрации /л.33/.

На 31.12.2021 г. е издадена Докладна записка № 225р-46563/31.12.2021 г. от полицейски инспектор при 01 РУ- СДВР, видно от която, Л. живее на адреса. Няма данни същият да злоупотребява с алкохол. Не са постъпвали сигнали за противообществени прояви, както и заповед за незабавна защита по ЗЗДН /л.34/.

На 14.01.2022 г. е изготвена Докладна записка №225р-1916/14.01.2022 г. от младши полицейски инспектор /Мл.ПИ/ при група КОС 01 РУ- СДВР, в която е отразено, че при извършена проверка във връзка с подаденото заявление от Л. е установено, че лицето е приложил изискуемите документи по ЗОБВВПИ, видно от които, към момента не е осъждан за умишлени престъпления от общ характер, няма данни за образувани ДП и повдигнати обвинения и е психично здрав. Няма данни за него в масивите на МВР. Няма данни за противообществени прояви /л.17/.

На 04.02.2022 г. е изпратено до В. Л. уведомително писмо рег. № 225000-2413/04.02.2022 г. от Началник 01 РУ- СДВР, относно започване на процедура по отказ за издаване на исканото разрешение на основание чл.58, ал.1, т.10 от ЗОБВВПИ. Със същото на основание чл.34, ал.3 от АПК е даден 7 дневен срок след връчване, да депозира в деловодството на 01 РУ-СДВР, в писмен вид възражения, искания и/или доказателства. Писмото е връчено на жалбоподателя на 14.02.2022 г. /л.16/.

В срок, на 21.02.2022 г. е депозирано възражение от В. Л., в което сочи, че е сондажен инженер и оръжието му било само за сплашване на „някои нахални разбойници“, пресъздавайки две ситуации. Заявява, че никога не е стрелял и нямало да стреля по човек. Същият макар че бил в пенсионна възраст бил ангажиран като консултант по обекти за проучване. Моли да бъде подновено разрешението му за съхранение и ползване на оръжие /л.14, 15/.

На 04.03.2022 г. е изготвена докладна записка от Ст. инспектор КОС 01 РУ-СДВР, видно от която при извършената проверка е установено, че спрямо лицето е започнала процедура по отказ за продължаване срока на О. за самоохрана. На 21.02.2022 г. Л. подал възражение, в което упоменал, че оръжието му е необходимо за сплашване на нахални разбойници и във връзка с изпълнение на служебните му задължения като сондажен инженер. Прието е, че представените документи са окомплектовани съгласно ЗОБВВПИ. Лицето е проверено в масивите на МВР и за същия няма информация. Предложено е за отношение по компетентност относно продължаване срока на къса огнестрелно оръжие /л.13/.

На 25.03.2022 г. е постановен оспорваният в настоящото производство Отказ относно издаване на разрешение за дейности с ОБВВПИ с рег. № 225р-11392/25.03.2022 г. на

Началник на Първо районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи /01 РУ- СДВР/, с което на основание чл.58, ал.1, т.10, във вр. с чл.83, ал.5 от ЗОБВВПИ е отказано издаването на разрешение за продължаване на срока на късо огнестрелно оръжие като физическо лице за самоотбрана на В. Г. Л. /л.12/

По делото е приета административната преписка. Представени и приети по делото са доказателства за компетентност на органа, издал акта- Удостоверение и Заповед №8121К-1324/08.03.2022 г. Приобщени са и ангажираните в съдебно заседание от жалбоподателя писмени доказателства- фактура за закупуване на оръжие /пистолет М./; разрешение №М026/14.01.2003 г. за придобиване, чрез закупуване и пренос на 1 брой късо бойно оръжие с дължина на цевта до 300 мм и 50 броя боеприпаси за него и Контролен талон; Удостоверение за годност на 9мм пистолет „М.“ №ИМ29013/10.02.2003 г.; Предавателно- приемателен протокол от 03.02.2022 г., видно от който на 02.01.2022 г. В. Л. предал на мл.инспектор „КОС“ към 01 РУ-СДВР следните оръжия и боеприпаси: Пистолет М., кал. 9x18, Ф.№ИМ29013; 14 бр. боеприпаси кал.9x18, Разрешение А6; Удостоверение от НАП, видно от което за Л. няма данни за укривани печалби, имущества и сделки с тях към 24.11.2004 г.; Удостоверение от 18.11.2015 г., че е психично здрав; декларация от 06.11.2007 г..

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 50 ал. 3 от ЗОБВВПИ, в кръга на неговите правомощия /чл.155, ал.1 ЗОБВВПИ/, в законоустановената писмена форма и съдържа фактически и правни основания за издаването му. При това положение, Съдът приема, че не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Постановен е при правилно приложение на материалния закон.

Разрешението за съхранение, носене и употреба на късоцевно огнестрелно оръжие по своята правна същност е благоприятстващ административен акт, който органът издава при наличие на установените в закона предпоставки. В чл. 58, ал. 1 ЗОБВВПИ законодателят е регламентирал материалноправните изисквания, при наличието на които органът по чл. 83, ал. 5 ЗОБВВПИ е длъжен да откаже издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие. Изискванията са два вида - свързани с личността на заявителя (т. 1 - 9 на чл. 58, ал. 1) и свързани с целта, за която се иска разрешението (т. 10).

Релевантната правна норма- чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, сочи разрешения за придобиване и/или съхранение на взривни вещества и пиротехнически изделия, разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице: което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, учебни цели, културни цели, колекционирание и оръжейна сбирка, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение. По аргумент на противното, абсолютна предпоставка за издаване на разрешението за придобиване, съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие е наличието на основателна причина. Законодателят е посочил различни, допустими причини, които могат да обосноват необходимостта от издаване на исканото разрешение. Доказателствената тежест за наличието на тази причина е на молителя. Тъй като дейностите, свързани с огнестрелно оръжие са такива с висока степен на обществена опасност, законодателят освен, че е разграничил целите на служебни и граждански - чл. 6, ал. 1, 2 и 3 ЗОБВВПИ, е определил и видовете граждански цели - чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ.

Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3 от ЗОБВВПИ /самоотбрана/ е, както приема в практиката си ВАС, крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законодателят е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина за това. Преценката за наличието на "основателна причина" се прави за всеки конкретен случай, като органът преценява наличието на необходимост от притежаването на оръжие за самоотбрана на основата на твърденията на молителя, като взема предвид и събраните в хода на преписката данни за личността и начина му на живот.

При така установените законови предпоставки, релевантна е преценката за наличие или липса на обстоятелства, установяващи необходимостта от боравене с огнестрелно оръжие.

В конкретния случай, безспорно жалбоподателят притежава разрешение да съхранява, носи и употребява огнестрелно оръжие.

Л. сочи като причина за искането си „самоотбрана“, като изтъква, че е главен сондажен инженер и въпреки че е в пенсионна възраст бил ангажиран като консултант по обекти за проучване на полезни изкопаеми. Оръжието му било необходимо, както самият той заявява „само за сплашване на някои нахални разбойници“.

Действително по делото се установи, че Л. е приложил нужните документи, не е осъждан, няма данни за неприключили спрямо него наказателни производство, както и няма данни за психично заболяване. Не са ангажирани обаче никакви конкретни доказателства, обосноваващи твърденията на жалбоподателя за заплахата относно телесната му неприкосновеност, както и относно опазване на скъпоструващи сондажни шанги и апаратури. Тези доводи не обосновават по несъмнен начин основателността на искането, а тълкуването им по този начин, би довело до въвеждането на опасна практика за необосновано въоръжаване на населението и в частност на всички занимаващи се подобна дейност като жалбоподателя, каквато не е целта на закона.

При липсата на данни за конкретна или потенциална опасност за живота, здравето, сигурността и имуществото на жалбоподателя, не е обоснована необходимост от извършване на дейността с цел самоотбрана.

В тежест на инициралото производство лице е да докаже нуждата от извършване на съответната дейност по ЗОБВВПИ, а при данните по преписката и въз основа на приобщените писмени доказателства изводът, че не са налице материалноправните предпоставки за постановяване на позитивен (облагоприятстващ) административен акт по искането на Л. е законосъобразен. След като в рамките на проведеното административно производство същият не е посочил и доказал основателна причина, обосноваваща необходимост от притежаване на оръжие за самоотбрана, административният орган правилно е приложил специалния ЗОБВВПИ.

В тази връзка е спазена процедурата от административния орган, като Л. надлежно е

бил уведомен да изтъкне основателна причина, която по несъмнен начин да обосновава издаването на разрешение за придобиване на късоцевно огнестрелно оръжие. Очевидно, чрез уведомителното писмо, с което лицето е осведомено за започване на процедура по отказ за издаване на претендираното разрешение, органът е указал на жалбоподателя, че искането му не е мотивирано. В изпълнение на дадената му възможност Л. не е изложил основателни аргументи, които да обуславят в достатъчна степен твърдяната цел за самоотбрана, както и не е ангажирал доказателства в подкрепа на доводите си.

Вярно е, че с оглед на чл. 35 АПК органът е длъжен да се произнесе след като изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая. Непосочването от жалбоподателя на релевантни факти и обстоятелства, които органът да провери с оглед извършване на преценка за необходимостта от самоотбрана, фактически ограничава органа да анализира това, което е посочено в заявлението и възражението му. От същите не може да се направи извод за наличие на обстоятелства, обосноваващи потенциална опасност за живота и здравето му към датата на подаване на заявлението, които органа не е проверил и не е ценил. При липсата на данни за конкретни актове, застрашаващи личната безопасност на лицето и целостта на неговото или поверено имущество към момента на подаване на заявлението, необходимостта от носене на огнестрелно оръжие не е доказана.

Фактът, че на жалбоподателя е издавано предходно разрешително за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие, е без правно значение за законосъобразността на оспорения акт. При всяко сезиране на органа с искане за продължаване на срока на разрешителното, органът е длъжен да извърши проверка за липса на отрицателните и за наличие на положителните предпоставки, определени в закона. Противното би значело разрешението да не е със срок. Притежаването и възможността за употреба на огнестрелно оръжие е дейност, която представлява източник на определена опасност за обществото. Поради това законодателят е поставил възможността за упражняването ѝ в зависимост от определени предпоставки, наличието на които следва да бъде установявано периодично – на пет години, съгласно чл. 84, ал. 2 ЗОБВВПИ. Не съществува законово задължение за органа при веднъж издадено разрешение задължително да продължава срока му на действие.

В заключение следва да се подчертае, че осъществяването на правнорегламентираната дейност по ЗОБВВПИ, с оглед високата степен на риск за обществения ред и сигурност, не може да бъде самоцелно, а обосновано от сериозни и уважителни причини, каквито не съставляват предполагаема опасност от нападение. Релевираните доводи за потенциална опасност не могат да докажат по несъмнен начин необходимост от извършване на правно регламентираната дейност, доколкото такава опасност съществува за всеки член на обществото, независимо от неговото занятие и местоживеене. Действително, не е необходимо да е доказана осъществена конкретна опасност по отношение на лицето, но все пак трябва да има доказателства за наличието на потенциална такава.

Следва да се отбележи, че законодателят е установил разлика между носенето на оръжие за самоотбрана и с цел охрана като трудова дейност. За служебни цели се използва огнестрелно оръжие, предоставено на юридически лица и на търговци по смисъла на Търговския закон (ТЗ) за охрана на собствеността, защита на живота и

здравето на личността, както и за други разрешени дейности. Следователно в тази хипотеза, решението не се издава поради наличие на опасност с източник битието на заявителя, а за нуждите на изпълняваното от него занятие. В този ред на изложение, доводът на жалбоподателя, че необходимостта от издаване на разрешение за придобиване на огнестрелно оръжие е свързана с дейностите, които осъществява, не обосновават автоматично нуждата от притежаването на огнестрелно оръжие. Последното може да е основание за получаване на искането разрешение от юридическото лице, свързано с дейността на търговското дружество, т.е. да инициира процедура за издаване на разрешение за служебни цели, а не е основание за издаване на разрешение за граждански цели в качеството му на физическо лице, както е отразено в заявлението.

Предвид изложеното, следва жалбата като неоснователна да бъде отхвърлена.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноси. Ответникът претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение, поради което и на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, предвид фактичката и правна сложност на делото жалбоподателят следва да му заплати юрисконсултско възнаграждение в минимален размер- 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София- град, 73-ти състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. Л., ЕГН- [ЕГН] срещу Отказ относно издаване на разрешение за дейности с ОБВВПИ с рег. № 225р-11392/25.03.2022 г. на Началник на Първо районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА В. Г. Л., ЕГН- [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи направените по делото разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14- дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: